

RECUPERACIÓ DE LA MEMÒRIA HISTÒRICA || EXILI, DEPORTACIÓ, REPRESSIÓ I LLUITA ANTIFRANQUISTA

Recerca per salvar de l'oblit les vivències dels vençuts

Presentació del llibre editat pel Centre d'Estudis amb la col·laboració de L'Hospitalet Antifranquista

Recull la investigació dels historiadors i els testimonis d'aquells que van patir la derrota a la Guerra Civil, l'exili i la deportació i els que, des de l'interior, van lluitar contra la dictadura

HISTÒRIA

El Centre Cultural Barradas es va omplir de gom a gom el 19 de juny per acollir la presentació del llibre *L'Hospitalet lloc de memòria*. La presentació es va convertir en un acte per rescatar "la memòria del silenci i de l'oblit", com va dir l'historiador Josep Ribas.

El llibre és un treball d'investigació fet pel Centre d'Estudis que recull la feina d'historiadors, antropòlegs, periodistes i testimonis per recuperar la memòria històrica, per donar veu als que van patir la dura repressió franquista, un cop acabada la guerra, i dels que van liderar la lluita per tornar a aquest país la llibertat i la democràcia.

Té dues parts. A la primera, s'explica la història dels hospitalencs deportats als camps de concentració nazis elaborada pel periodista i company de Ràdio L'Hospitalet Enric Gil, i per l'historiador Josep Ribas. A la segona, s'analitza l'antifranquisme a L'H, a càrrec del Grup de Recerca i Anàlisi de l'Antifranquisme del Centre d'Estudis. Aquesta segona part no hagués estat possible sense els testimonis que des de fa anys recull, de forma oral, l'associació L'Hospitalet Antifranquista-Pont de la Llibertat.

A la presentació del llibre, Enric Gil va explicar la feixuga feina per seguir la pista als hospitalencs que van ser deportats als camps de concentració, i com la feina s'ha complementat amb entrevistes a familiars i amics i supervivents gràcies als articles que l'any passat es van publicar a L'HOSPITALET. Joan Camós, coordinador del grup d'investigació del Centre d'Estudis, va afirmar que "fins ara teníem la memòria dels vencedors, ja és hora de recuperar la memòria dels vençuts". I per recordar aquesta memòria es va donar la veu a dos dels lluitadors antifranquistes, Mercè Olivares i Jaume Valls. # P. G.

D'esquerra a dreta, Enric Gil, Josep Ribas, Joan Camós i Mireia Mascarell, del Centre d'Estudis; Mario Sanz, tinent d'alcalde de Cultura; María Jesús Bono, directora general de la Memòria Democràtica de la Generalitat; Mercè Olivares i Jaume Valls, de L'H Antifranquista

L'abraçada que es va postergar seixanta-vuit anys

La Guerra Civil continua tancant ferides malgrat que ja han transcorregut més de sis dècades del seu final. A Santa Eulàlia, Manuel Fernández Deu n'acaba de tancar la seva després d'una pacient reconstrucció del seu passat i d'haver retrobat la família del seu pare biològic seixanta-vuit anys després. Nascut a les acaballes de la guerra i fill de Manuel Fernández Torres, un capità en retirada cap a l'exili i que mai va tornar, aquest hospitalenc ha trobat ara la família perduda després d'una pacient recerca a Cantàbria i a Cadis. Fa poc, Manuel fill va abraçar per primer cop el seu oncle Juan, de 83 anys, i dos nous cosins a la capital gaditana.

La investigació feta per membres del Centre d'Estudis de L'Hospitalet i en la qual va col·laborar aquest diari va assabentar Manuel Fernández (L'Hospitalet, 1938) que el seu pare havia mort al camp de concentració nazi de Gusen l'any 1941, fet del qual la família no havia tingut mai coneixement ja que el consideraven mort durant la guerra. Els silencis del franquisme, la posterior boda de la seva mare o qui sap què van contribuir també a cobrir de vels a casa de Manuel la memòria del pare desaparegut, i només ara aquest hospitalenc de 68 anys ha pogut esbrinar el seu passat. Després d'un dolorós procés personal, Manuel Fernández va decidir que intentaria saber més sobre la seva família i va partir d'una primera

A dalt, les dues famílies van celebrar amb un dinar la seva primera trobada (Juan Fernández i el seu nebot Manuel són els dos de la dreta al fons). A l'esquerra, els dos protagonistes

dada, el lloc de naixement que coneixien del seu pare: la petita localitat càntabra de Cóbreces. Allà va localitzar la major part dels descendents dels set germans que va tenir el seu pare. També es va assabentar que la família, abans de la guerra, tenia recursos però també certa desestructuració que va fer que el seu pare decidís emigrar cap a Catalunya durant els anys trenta. Dels germans del seu pare, a Cóbreces només sobreviu Gabriela, tot i que amb una salut molt deteriorada que fa que pràcticament no s'hagi assabentat de l'existència del seu nou nebot. Pels tres cosins d'allà en Manuel va saber també que un altre dels seus oncles, Juan, el germà més petit, estava viu i residia a Cadis.

I cap allà va anar també per retrobar-se en una calorosa abraçada amb el seu oncle, per a qui "ha estat una alegria molt gran perquè tot i que mai vaig arribar a conèixer el meu germà, és a dir, el seu pare, saber que tenia aquest nebot ha estat una alegria molt gran". En Manuel va sentir també "una profunda emoció" en aquest retrobament que l'apropa una mica al pare que no va conèixer. De fet, només ha estat ara quan Manuel ha pogut confirmar que la desconeguda fotografia de boda que va trobar entre les pertinences de la seva mare quan aquesta va morir pertanyia al seu pare biològic. La família d'en Manuel és ara més gran. # ENRIC GIL